

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Maisey Yates
A dühös milliárdos

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maisie Yates, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A ROMANA 624. eredeti címe: *Married for Amari's Heir* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: *Hulley Orsolya*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 624. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-136-2

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Fél kettőkor várom a The Mark éttermében. Azt a ruhát vegye fel, amit ma délután kézbesítettek. Ebben a csomagban pedig alsóneműt talál, azt viselje. Ez parancs. Gondoskodom róla, hogy megbánja, ha nem engedelmeskedik. R.

Charity Wyatt megszeppent arccal nézegette az antracitszürke bevásárlótáskát. Olyan tapintatosan elegáns volt, hogy csak második ránézésre lehetett felfedezni rajta a luxusmárka logóját. A méregdrága árut finoman zizegő selyempapírba csomagolták. Charity sóhajtva visszadobta a küldeményhez tartozó üzenetkártyát. Bőven elég volt egyszer is elolvasni!

The Mark. Elképesztő, hogy a férfi épp a New York-i luxushotel éttermében akar találkozni vele.

Jelképes választás, tökéletesen illik az apja szélhámosságaihoz. Rocco Amari ezzel a húzással végképp térdre kényszerítette.

Mennyire gyűlöli ezt az egészet!

Charity utált veszíteni, de még jobban utálta, hogy ezúttal nem tehetett semmit ellene.

Az apja a szélhámosságok életét élte. Hónapokra eltűnt, aztán váratlanul felbukkant. Legutóbb is így történt. A lány már bánta, hogy szoba állt vele. Bárcsak elküldte volna!

Csak egyszer még, Charity. Egyetlenegyszer.

Még egy utolsó, nagy dobás – aztán végleg letehetik a lantot. Hányszor hallotta már ezt! De az apjának nem lehetett ellenállni. Kedves volt, megnyerő mosolyú, és úgy tudott nézni, mint egy cuki kölyökkutya. Egyszerűen mindenkit levett a lábáról.

Charity régebben mindent megtett volna azért, hogy közel férközzön hozzá. Nélkülözhetetlenné akarta tenni magát az édesapja életében. Ám nem így történt: a nagymama kanapéján ülve, magányos tépelődéssel töltötte a gyerekkorát. Egyre csak az apját várta. Ha a nagyanyja nem ért rá, akkor egyedül maradt otthon. Utálta a lakásban töltött magányos éjszakákat. Az apja nem volt vele, hiszen „dolgozott”.

Csak egy utolsó, nagy dobás kell, aztán végleg befejezi: az apja egyre csak ezt hajtogatta.

Csodás történeteket mesélt a lányának arról, milyen lesz az életük, miután révbe értek. Charity tovább színezte magában az apja által lefestett álmvilágot, amelyben minden egyszerű lesz, ugyanakkor csodálatos. És ami a legfontosabb: abban a másik világban többé nem kell egymástól elválniuk.

De ez sosem valósult meg, mert mindig jött egy újabb „munka”.

A vihar után jön a szivárvány, ígerte az apja, de Charity életében az aktuális vihart csak újabb, egyre hevesebb viharok követték. A lány még ma is a szivárványt várta. A legutóbbi ügy sem volt kivétel.

De, talán mégis. Az időjárási hasonlatoknál maradva: Charity úgy érezte, ezúttal egy pocsolyában áll, és villámhárítót tart a kezében.

Miután az apja irigylésre méltó gyorsasággal elmenekült a városból, a lánynak nem maradtak kétségei: ezúttal a szokottnál is nagyobb a baj, és egyedül kell elvinnie a balhét. Ő is elmehetett volna New Yorkból, de nem tette. Nem volt választása. Merthogy ízig-vérig New York-i, ez a város az otthona. Itt élnek a barátai, s ideköti a munkája is. Optimistán állt a dologhoz: abban reménykedett, hogy nem bukkannak a nyomára. Hiszen eddig is mindig megúsza.

Ezután hat hónap hallgatás következett. Hat hónap: ennyi idő alatt remélhetőleg elfelejtődik az apja legutóbbi szélhámossága. Fél év alatt talán a befolyásos áldozat is elfeledi az ellene elkövetett turpisságot.

Aztán jött a fordulat.

Jött ez a követelés.

Tegnap jelentkezett először. Ismeretlen számról hívta a mobilján.

Charity tudta, kivel van dolga. Rocco Amari sikeres üzletember volt, emellett ünnepeelt nőcsábász és felkapott médiasztár. Bitang jól nézett ki. Luxusjárgányokkal furikázott, és kizárólag modellszépségű nőkkel jelent meg a nyilvánosság előtt.

A lány jól ismerte őt az újságokban megjelent fotókból, de még nem hallotta a hangját. Egészen tegnapig. Rögtön tudta: ez nem az a helyzet, ami elől képes lesz elrejtőzni vagy elmenekülni.

Hacsak nem pakolja össze gyorsan a bőröndjét, és apró, de barátságos lakását, éttermi állását, és szívének kedves barátait hátrahagyva el nem pucol a városból. Egyszerűen felszívódik, mint azt oly sokszor megtették gyerekkorában. Csak a legszükségesebb holmit vitték magukkal: annyi ruhát, amennyit kapkodva be tudtak gyömöszölni egy sporttáskába. Ilyenkor az apja „egy időre” a nagymamánál helyezte el őt.

Charity tudta: ezt soha többé nem fogja végigcsinálni.

Így hát maradt.

Ez azonban azt jelentette, hogy stratégiát kell váltania. Be kell dobnia valamilyen trükköt. Mégpedig olyan trükköt, melynek segítségével remélhetőleg örökre megszabadulhat Rocco Amaritól. Találkoznia kell a férfival, s valahogy meg kell győznie őt az ártatlanságáról.

Ám Amari gyorsabb volt nála. Felhívta, és kész tények elé állította.

– Charity Wyatt?

– Igen?

– Még nem beszélünk egymással, de tudja jól, hogy ki vagyok. A nevem Rocco Amari. Van magánál valami, ami az enyém, maga bájos kis tolvaj.

A férfi erős olasz akcentussal beszélt. A hangja sötét volt, mély, kissé füstös: a skót whiskyt és a szivart juttatta Charity eszébe. A lány torka összeszorult. Nehezen szólalt meg.

– Nem vagyok tolvaj – jelentette ki határozottan. – Meglehet, az apám szélhámós, de én...

– Maga a cinkostársa – vágott a szavába Rocco.

– Mindent meg tudok magyarázni. Az apám átvert. Fogalmam sem volt arról, hogy miben mesterkedik.

– Hát persze. Értékelem a fáradozását. Híztérikusan védi az ártatlanságát. De sajna engem nem hat meg.

Charity nagyot sóhajtott. Ez fontos pillanat lesz: valahogy meg kell győznie a férfit. Maga elé idézte, milyen sebbel-lobbal menekült el az apja. Határozott hangon válaszolt:

– Nem akartam önt meglopni.

– Mégis hiányzik egymillió dollárom, az ön apja pedig eltűnt. Muszáj csinálnom valamit.

– Ha tudnám, merre jár, gondoskodnék róla, hogy visszaadja önnek a pénzt.

Charity persze tudta: az apja már rég a nyakára hágott a zsákmánynak.

– De ha jól sejtem, fogalma sincs, merre járhat az apja.

Tényleg nem tudta. Ám azzal is tisztában volt: még ha tudná is, az apja akkor sem sietne a segítségére, hogy kihúzza a pácból.

– Lenne egy javaslatom... Afféle ügylet.

– Ügylet? – visszhangozta Charity.

– Igen. De fontos dolgokról nem tárgyalok telefonon. Holnap többet is elárulok. Ha nem teljesíti a követeléseimet, nem alkudozom. Bíróság elé viszem az ügyet, és ön, kedves Ms. Wyatt, néhány évig a börtön vendégszeretetését élvezheti, mégpedig csalás és sikkasztásban való közreműködés miatt.

Pokoli helyzetbe került. Ott volt Rocco Amari követelése, no meg az a ruha, melyet még mindig nem volt ereje elővenni.

Pedig előbb-utóbb muszáj lesz, és Amari elől sem bújhat el, hiszen az a szabadságába kerülhet.

Nem maradt választása: követnie kell az utasításokat, és meg kell jelennie a találkozón.

Elképzelni sem tudta, mi következik azután.

Rettegve nézte az elegáns butik címerével díszített bevásárlószatyrot. Nem tudta pontosan, mit kér majd tőle Rocco Amari, de azért volt egy sejtése...

Abszurd elképzelés. Miért is akarná éppen őt az egymillió dollár helyett? És miért fenyegeti perrel,

börtönrel, bírósággal? De az egészben mégiscsak a csábító fehérenemű a legnyugtalanítóbb...

Ha tetszik, ha nem, el kell fogadnia a játékszabályokat. Ha nem így tesz, börtönben köt ki.

A börtön sokkal rosszabb, mint pár ledér fehérenemű, okoskodott. A tévében elég jogi drámát látott, melyben a bíróság megbüntette a bűnösöket, és igazságot szolgáltatott a sértetteknek.

Charity nem éppen így gondolkodott.

Gyerekkorában az apja sokat emlegette Robin Hoodot. Az apja történeteiben a tolvajok voltak a hősök, az egyenruhások pedig a gazdagok és hatalmasok érdekeit védték. Őrölük, kettőjükéről azonban senki sem gondoskodott, csak magukra számíthattak.

Charityre nagy hatással volt az apja életfilozófiája, s még most, felnőtt nőként sem tudott teljesen kikerülni a hatása alól.

Bármit vár is el tőle Rocco Amari, állni fogja a próbát. Hiszen annál, ami eddig az életben történt vele, biztosan nem lehet rosszabb. Mindig akad egy mentőöv, okoskodott tovább. Ha azt megtalálja, ő kerekedik felül.

Rocco azt hiszi, ő diktálja a feltételeket. De a sors kiszámíthatatlan, s olykor fordul a kocka.

A ruha rettenetesen szűk volt, alig kapott benne levegőt. A fekete csipke kiemelte nőies alakját. Magas sarkú cipőt is rejtett a csomag. Karcsú lábai még hosszabbnak tűntek a kihívó, divatos lábbelítől.

Charity idegenkedett a szexis holmiktól. Talán még javára is szolgál, hogy kényelmetlenül érzi magát, gondolta.

Nagyot sóhajtott, és a fekete forgóajtón keresztül a The Mark előterébe lépett. Átkopogott a hall fekete-fehér csíkozású padlóján, majd elindult az étterem felé. Elpirult, amikor a nő, aki a foglalásokat ellenőrző pultnál állt, végignézett rajta.

Diszkrét pillantás volt, Charity mégis lekicsinylést érzett ki belőle.

A szűk miniruhát viselő nő általában egy dolog miatt jártak ebbe az étterembe. Ha Rocco meg akarta alázni, hát már a ruhaválasztással sikerült neki.

Talán így lesz a legjobb, gondolta a lány. A pironkodás és ügyetlen botladozás éppen megfelel annak a képnek, amit el akar hitetni magáról. Így senkinek nem lehet kétsége afelől, hogy rosszul érzi magát a ráadott szexi ruhákban, hiszen ő egészen más: maga a megtestesült ártatlanság.

– Itt találkozom... Rocco Amari vár rám – mondta szándékosan bizonytalankodva.

A pult mögött álló nő halványan elmosolyodott.

– Igen, kisasszony. Mr. Amari asztala hátul, az étterem VIP-részén található. Mr. Amari még nem érkezett meg, de szívesen az asztalhoz kísérem.

Charity követte a nőt. A cipősarka elsüllyedt a bíborvörös, puha szőnyegben, ezért a bokája minden második lépésnél megbicsaklott.

Régóta nem viselt már ilyen cipőt. Azon a lepusztult, töredezett járdájú környéken, ahol élt, örülség lett volna túsarkúban járni. A munkahelyén sem öltözött ki: általában fekete nadrágot, fekete pólót és kényelmes tornacipőt viselt.

Pincérnőként dolgozott egy ennél sokkal egyszerűbb étteremben. Ez volt az első rendes állása. Miután tavaly eltűnt az apja, Charity úgy döntött, kiszáll a „családi üzletből”. Már jó ideje rájött, hogy az apja által emlegetett „nagy dobások” nem egyszerű, hétköznapi munkák. S bármennyire gazdag volt is az aktuális áldozat, a lány egyre kevésbé találta mókásnak a dolgot.

Csak egyszer még, egyetlenegyszer...

Mekkora idióta volt! Egy szélhámosnő, akit egy szélhámos – ráadásul a saját apja – felültetett. Hát, jól benne van a slamasztikában. De még mekkora slamasztikában!

– Hozhatok inni valamit?

Charity eltűnődött. Ebben a helyzetben nem árt józannak maradni. Ugyanakkor mégiscsak kell némi idegnyugtató... Könnyebben megy majd a társalgás, ha iszik egy pohár bort.

– Egy pohár száraz fehérbort kérek.

– Máris hozom – mondta a nő, majd távozott.

Várakozás közben az étlapot tanulmányozta. Csodás ételeket kínáltak, de a lány túl ideges volt

ahhoz, hogy evésre gondoljon. Sajnos mindig felfordult a gyomra, ha hazudnia kellett. Igencsak kellemetlen tünet, melyet már túl sokszor kellett az életben meg tapasztalnia.

Hirtelen áhítatos csend támadt az étteremben. Charity feszültséget érzett a levegőben. Itt készül valami...

Felnézett az étlapból, s megpillantotta a belépő férfit. Lenyűgözően festett. Nem Charity volt az egyetlen, akinek ez feltűnt. Mindenki felfigyelt a magas, atlétatermetű vendégre, aki olyan elegánsan mozgott, akár egy párdúc. A haját hátrafésülte. Méretre szabott, sötét öltönyt viselt. A csuklóján méregdrága aranyóra csillogott, fényesre suvickolt cipőjét olasz mesterek készítették. Mégsem ezek a külsőségek vonzották oda a szemet. A férfi különös kisugárzása volt az, mely megbabonázta az embereket.

Rocco Amari közlőről szemlélve sem okozott csalódást: napsütötte bőr, magas arccsont, karakteres, egyenes orr. És ez a száj...

Jobban nézett ki, mint az újságokban közölt fotókon. A fenébe!

– Ms. Wyatt. Örülök, hogy el tudott jönni, s hogy örömet szerezhettem önnek a ruhával.

Charityt dühítette az ironikus hang. Hiszen nem volt más választása, s ezzel mindketten tisztában vannak. Ha már itt lenne a bor, most biztos Rocco arcába vágná.

Ne hagyd magad provokálni, koncentrálj arra, amiért idejöttél!

– Olyan, mintha rám öntötték volna. Meg is lepett, hiszen még sosem találkoztunk – mondta a lány.

– Ellenőriztettem. Mégpedig alaposan.

Amari kigombolta a zakóját, és helyet foglalt Charityvel szemben. A következő pillanatban – szinte a semmiből – egy hadseregnyi pincér tűnt fel az asztaluknál.

– A séf ajánlatát kérjük – mondta a férfi, rövidre zárva a rendelést.

A személyzet visszavonult, Amari pedig szemtelen lassúsággal végigjáratta a tekintetét a lányon. Közben megérkezett a fehérbor, így a megilletődött Charitynek volt mibe kapaszkodnia.

– Remélem, a bor illik majd az ételhez – jegyezte meg Rocco.

– Őszintén bevallom, most van ennél nagyobb gondom is.

– Nekem fontos a luxus, számítanak a részletek. Jó ételek, remek skót whisky, szép nők. És ön szép nő, Ms. Wyatt, ezt kár lenne tagadni.

Charity egy pillanatra megborzongott a nyájas szavaktól, de jól tudta: nem dőlhet be Rocco Amarinak. Ráadásul a flörtölés terén teljesen tapasztalatlan. De muszáj józannak maradni. Nem olvadhat el, mint fagyi a napon, mikor ez az örülten jóképű férfi bókokkal bombázza.

– Ezt most meg kellene köszönnöm, ugye? Sajnos átlátok magán. Csak el akarja odázni a ránk váró beszélgetést.

– Úgy véli? Tudja, itt remek a konyha. Szerintem ne rontsuk el az étvágyunkat mindenféle kellemetlenséggel – szólt Rocco, és fejedelmien biccentett.

Charity a szomszéd asztalt elfoglaló nőkoszorúra sandított. Manhattani, elkényeztetett teremtések voltak. Hol őt, hol pedig a kísérijét bámulták. Biztos azon tanakodtak, mi keresnivalója van egy középosztálybeli lánynak egy ilyen nagyágyú mellett. Hiszen látszik rajta, hogy nincs pénze ilyen drága étteremre. A számlát is biztos a kísérije fizeti majd!

Charity elég jól kiismerte magát az efféle dolgokban, mert az apja hosszan tanulmányozta a felsőbb társadalmi osztályok viselkedését. Átvette a szokásaikat, a viselkedésüket, így baj nélkül vegyülhetett el közöttük, s lophatta el a pénzüket.

Egy darabig Charity is részt vett ebben a játékban. Általában az ártatlan, gondoskodásra szoruló leány szerepét vette magára – most is ezt készült eljátszani.

Az apjának köszönheti a bajt, de az apja tanította meg arra is, hogyan keveredhet ki – ügyesen és súlyosabb következmények nélkül – belőle.

– Már azelőtt elment az étvágyam, hogy idejöttem – mondta kihívón.

A férfi azonban nem hagyta provokálni magát, helyette gyengéden megpaskolta a lány arcát. Charity úgy ült ott, mintha kővé dermedt volna. A szomszéd asztalnál ülő nők pillantása kiélesedett.

A lány elpirult, s a poharát bámulta.

Alighanem prostinak nézik, gondolta. Átlagos nők nem viselnek hétköznap délben ilyen ruhát. Vagy azt hiszik, Rocco szeretője, ami szintén nem túl hízelgő. Charity tudta: azok a nők mindenképpen többnek és jobbnak gondolják magukat nála csupán azért, mert nem ugyanabban a társadalmi közegben nőttek fel.

Ám ehhez már rég hozzászokott.

– Ugyan már – nógatta Rocco. – Nem szeretem, ha a kísérőm kéreti magát.

– Tisztában volt azzal, hogy mindenki félreérti majd a helyzetet – sziszegte a lány. – Pontosan tudta, hogy afféle... prostituálnak néznek. – Keményen a férfi szemébe nézett. – De nem vagyok az.

Nem volt ez túlzás egy kicsit? Nagy hévvel beszélt, s a végén már maga is hinni kezdett a saját ártatlanságában.

A férfi gyengéden a két ujja közé csippentette az állát.

– De hát az, *cara mia*. Azért jött ide, mert ügyletet ajánlottam magának. Ráadásul tetőtől talpig felöltöttem. Ezt se felejtse el.

Charity elkapta a fejét.

– Mondja már meg végre, hogy mit akar tőlem!

A pincérek serege ismét az asztalukhoz lépett, és megkezdték a tálalást.

A lány gyomra felkavarodott. *Bárcsak már vége lenne az egésznek!*

Minél tovább húzódik ez az ebéd, annál kevesebb esélye lesz arra, hogy Roccót jobb belátásra bírja.

A férfi lassan, élvezettel evett, Charity pedig percről percre rosszabbul érezte magát. Nem beszéltek, de Roccót szemmel láthatóan nem zavarta a csend. Néha a lányra pillantott, s Charity ekkor mindig úgy érezte magát, mint egy csapdába ejtett kiséger. Eszébe jutott a drága fehérnemű, amit viselt.

Milyen szemeket mereszt rám! Mintha tudná, mi következik.

Miért is ne tudná, töprengett a lány, hiszen ő maga választotta a drága csipkebugyit.

Rocco Amari máris úgy néz rá, mintha a tulajdonának tekintené. Pedig még semmi sem történt köztük.

Ezt meg kell akadályozni, gondolta Charity. Minden trükköt bevet, amit valaha csak tanult. Persze nem volt teljesen tisztában a férfi szándékaival. Csak azt tudta, mi történik, ha nem vállalja a dolgot...

Rocco Amari elégedett lehet magával, gondolta Charity. Azzal, hogy ebbe a hotelbe rendelte, megmutatta neki: egy világ választja el őket egymástól.

Mert hát ki is ő? Egy szegény kis pincérnő, akinek – nem mellesleg – alvilági kapcsolatai vannak. Igaz, soha nem ítélték el, de ettől még a tény tény marad. Az apja meglógott az Amari Corporationtól ellopott pénzzel. Akkor sem adná fel magát, ha őt, vagyis a saját lányát börtönbe zárnák. Nolan Wyatt nem törődik senkivel. Esze ágában sincs börtönre cserélni a luxuséletét.

Ha Amari megvádolná, a bíróság példát statuálna, s őt küldenék dutyiba az apja helyett. Charity tudta jól: nincs választása, el kell fogadnia az alkut, amit a férfi ajánlott.

Igaz, egyelőre nem ismeri a részleteket. De mindegy is, hiszen számára nem létezik más kiút.

Akkor is, ha a legrosszabbal kell számolnia.

Milyen gyáva nyúl vagyok! E pillanatban mély megvetéssel gondolt önmagára. Tényleg képes lenne eladni magát ennek a férfinak, csak hogy megússza a börtönt?

Ám Charity rettenetesen félt. A börtön maga a rémálom! Az apja mellett megtanulta: a bírák, ügyvédek és egyenruhások a legnagyobb ellenségeik.

Már a gondolattól is kiverte a hideg. Ha választania kell, bizony egy percig sem tétovázik: Rocco Amarit választja, bár még azt sem tudja, mit akar tőle.

Rocco Amari szexi fehérneműt küldött nekem. Még mindig nem esett le, hogy mit akar?

Ennyire azért nem volt naiv. Megvolt a véleménye a férfiakra. Az apja, a hazug csaló jól kioktatta, mi a teendő, ha egy másik hazug csalóval találkozik. Könnyen átlátott az embereken, s felismerte a szándékaikat.

Ebben az esetben igazán nem volt nehéz dolga.

Befejezték a főfogást. A főpincér azonnal megjelent az asztaluknál.

– Óhajt desszertet, Mr. Amari?

– Nem – vágta rá Charity gyorsan. – Nem kérünk desszertet.

– Küldje fel a szobámba a kávé és a desszertet – utasította a pincért Rocco. – Ms. Wyatt és én visszavonulunk.

Diszkrét biccentés volt a válasz.

A lány gyomra idegesen összerándult. Rocco Amari fel akarja vinni a szobájába. Kettesben akar vele maradni. Nem hagyhatják el az éttermet, nem szabad kettesben maradniuk, ismételve magában Charity.

– Most végre beszélünk az ügyről? – kérdezte.

– Hát persze. Odafele, a szobámban. Most jön az a rész, amelyben ellenőrzöm, hogy követte-e az utasításaimat.

A lány szíve heves galoppba kezdett.

– Miféle utasításait?

– Most majd kiderül, felvette-e azt a fehéreneműt, amit küldtem.

– Nem ígértem semmit – szolt Charity, és a férfa emelte a tekintetét.

Igyekezett nyílt, ártatlan arcot vágni, hogy Rocco meghatódjon, és megkegyelmezzon neki.

Egy ilyen ellenfélle szemben nem választhat más taktikát, gondolta a lány. Hiszen ez egy alfa-hím. Ha nyíltan nekimegy, könnyűszerrel lerázza magáról. Ám esetleg megmenekülhet, ha eljuttatja a kiszolgált, könnyörgő nőtényt, s ezzel felkelti a férfaiban a védelmező ösztönt. Úgy döntött, nem hagyja magát eltéríteni: vasakarattal végigviszi a szerepet.

– Kénytelen elfogadni a feltételeimet. Maga is tudja: nem nyerhet, ha bíróság elé viszem az ügyet.

Charity keserű fintort vágott. Ezúttal nem játszotta meg magát: tényleg fájdalmasan érintette a dolog. Nem is baj, ha kimutatja, mennyire fél, s milyen kétségbeesett. Bátorsággal itt nem jut messzire.

– Nem értem, mi előnye származhat ebből az egészből – mondta óvatosan.

– Ugyan már, *cara*. Nem tartozom magyarázattal. Magának egyetlen dolga van: döntenie kell, mégpedig most. Nos? Feljön a szobámba, vagy inkább a börtönt választja?

A lány mereven bámulta az érintetlen ételt a tányérján.

– Nincs más választásom. Felmegyek a szobájába.

Talán Rocco meghatódik, ha ártatlanul pillog közben...

– Helyes – szolt a férfi, és udvariasan a karját nyújtotta.

Diadalmas tűz égett a szemében. Charity úgy tett, mintha nem venné észre. Felállt, de nem karolt Roccóba.

– Szeretem a határozott nőket – jegyezte meg a férfi. – De csak akkor, ha tudják, mikor kell engedelmeskedni. – Megigazította a mandzsettagombját, és könnyedén végigsimított a zakóján. – Remélem, számíthatok önre. Ha nem engedelmeskedik, hamar rájön majd, hogy nem kenyerem az üres fenyegetőzés. – Ismét kinyújtotta a kezét a lány felé. – Jöjjön, *cara mia*. Most visszavonulunk.